

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΑΓΩΓΗ ΠΟΛΙΤΟΥ

Σε μία δημοκρατική χώρα, τὸ παιδί, κι ἀκόμα περισσότερο ὁ νέος καὶ ἡ νέα, πρέπει νὰ διαπαιδαγωγοῦνται στὸ ρόλο τους ὡς μελλοντικῶν πολιτῶν. Γιατὶ ὅλοι οἱ πολῖται μαζί σχηματίζουν τὸ κράτος. Κάθε πολίτης πρέπει νὰ ξέρη ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο γιὰ τὴν πολιτεία-κράτος, ὥστε νὰ ἔχη σαφῆ γνώσι τῶν δικαιωμάτων πού τοῦ παρέχει τὸ κράτος καὶ τῶν υποχρεώσεων πού ἔχει ἀπέναντί του.

Ἐπίσης πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ἐφαρμόζῃ στὴν πραγματικότητα αὐτὲς τίς γνώσεις του καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ δημοκρα-

τικὸ κράτος μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ λειτουργῇ καλά, ἐφ' ὅσον κάθε πολίτης περιορίζει τὴν ἀτομική του θέλησι μέσα στὰ πλαίσια πού τοῦ καθορίζουν οἱ νόμοι.

Κάθε πολίτης ὅμως δὲν εἶναι συνυπεύθυνος μόνο γιὰ τὸ σεβασμὸ τῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀναμόρφωσι ἐκείνων πού εἶναι ἤδη παλαιωμένοι. Μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀληθινὴ δημοκρατία, χρειάζεται νὰ ὑπάρχουν ἀληθινοὶ δημοκρατικοὶ πολῖται. Πρώτη δὲ κυψέλη τῆς δημοκρατικῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ οἰκογένεια καὶ κατόπιν τὸ σχολεῖο.

Αἴσθημα Κοινοῦ

Τὸ αἴσθημα αὐτὸ πρέπει νὰ καλλιεργῆται καὶ νὰ ἀναπτύσσεται μέσα στὴν οἰκογένεια.

Γιὰ τὸ πῶς μικρὸ παιδί, ἡ υποχρεώσεις αὐτῆ ἀνήκει στὴ μητέρα. Τὸ «ἐσύ» καὶ τὸ «ἐγὼ» τὸ παιδί θὰ τὸ αἰσθανθῆ ἀπὸ πολὺ μικρὸ μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὴ μητέρα του. Ἡ μητέρα εἶναι ἐκείνη πού πρώτη δείχνει στὸ παιδί τῆς τὸν ὀρθὸ δρόμο γιὰ τίς σχέσεις πρὸς τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ αὐτὴ πάλι εἶναι ἐκείνη πού δίνει στὸ κάθε παιδί τῆς τὴ θέσι του μέσα στὴ μικρὴ κοινότητα τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ ἐπίσης δειχνεὶ στὰ παιδιά τῆς τὰ καθήκοντά τους, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιώματα πού ἔχουν ὡς μέλη τῆς οἰκογενειακῆς κοινότητος. Κατὰ συνέπειαν, καθήκον τῆς μητέρας εἶναι νὰ διδάξῃ τὸ παιδί τῆς ὅτι καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ συμβάλλῃ μὲ τίς ἰκανότητές του στὴν εὐτυχία τῆς μικρῆς κοινότητος.

Τὸ αἴσθημα ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ καλλιεργῆται διαρκῶς καὶ στὰ κατοπινα ἡρό-

νια. Τὸ παιδί πού εἶναι ἐνσωματωμένο στὴν κοινότητα τῆς οἰκογενείας, πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἀνάλογη θέσι του καὶ νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο μέλος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας. Πρέπει νὰ εἶναι βέβαια, ὅτι ἡ οἰκογένειά του τὸ χρειάζεται τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ αὐτὸ χρειάζεται τὴν οἰκογένειά του. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ παιδί πρέπει νὰ ἀναλαμβάνῃ ὀρισμένα καθήκοντα καὶ νὰ μετέχῃ στὶς χαρὲς καὶ στὶς φροντίδες τῆς οἰκογενείας, νὰ μὴν ἀποκρούεται ὅταν κίνη ἐρωτήσεις, καὶ νὰ αἰσθάνεται, μὲ λίγα λόγια, ὅτι, ὡς μέλος αὐτῆς τῆς κοινότητος, εἶναι συνυπεύθυνος γιὰ τὴν πρόδό τῆς.

Ἔτσι τὸ παιδί προπαρασκευάζεται κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, γιὰ νὰ μπῆ ἀργότερα σὲ μιὰ μεγαλύτερη κοινότητα ἀνθρώπων, στὸ σχολεῖο, ἀπὸ ὅπου κατόπιν θὰ προσαρμοσθῆ εὐκολώτερα στὴν κοινότητα τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ, ταυτοχρόνως, στὴ ζωὴ τῆς κοινωνίας.

(Ἀπὸ τὸ Λεξικὸν Ἀγωγῆς τοῦ Παιδιοῦ, τοῦ κ. Π. Ἀμπλιανίτη)